

Jak vypadali před 100 lety...

Bladhaund

Ještě v polovině 19. století byl chov většiny plemen psů určován jejich praktickým využitím; to platilo zejména pro psy lovecké.

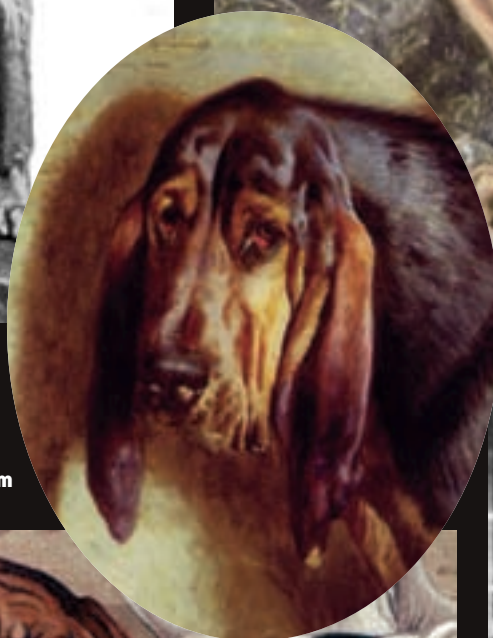

Nexistovaly žádné jednotné a jednotící standardy, křížení psů probíhalo podle úvah jednotlivých chovatelů. Zatímco oficiální plemenná kniha foxhaundů, jako jedna z prvních na světě, byla založena v roce 1865, či grejhaundů v roce 1882, ohromné množství ostatních plemen nebylo do té doby žádným způsobem evidováno. Přesto mezi nimi byla plemena, která žádné rodokmeny a standardy nepotřebovala. Jejich vzhled, povaha a schopnosti byla totiž ustálena staletími. Historie svatohubertského psa, známého více z britských ostrovů jako bladhaund, začíná v ardenském klášteře benediktinů. Ten se již v 7. století n. l. stal centrem chovu typických vysokonohých honičů. Otázkou stále zůstává, jaký chovný materiál byl v počátcích použit, kdo byli jeho předchůdci. Přes množství teorií by odpověď nemusela být složitá. Velmi přijatelnou možností je jeho existence v podobě, která už byla v podstatě zformována před jeho příchodem do Evropy a která se díky určité izolaci - ať už geografické, či reprodukční - udržela podobně jako u dalších plemen honičů, známých od starověku, až do 7. století. Tomu neodporují ani úvahy o možných předchůdcích, za něž je někdy vydáván mohutný alan či alaunt, jindy sleuthound či slothound nebo límier a talbot. Také někteří z mnohých honičů, teprve o mnoho později vytvářejících samostatná plemena, jako jsou například švýcarský honič, z nichž zvláště jurský honič, rozlišovaný donedávna na typy Bruno a typ Saint - Hubert, mají k svatohubertskému psu velmi blízko. Při vpádu Normanů vedených v polovině 11. století Vilémem I. Dobyvatelem se velký honič typu svatohubertského psa dostal do Británie. Ačkoli zde byl po další staletí chován pod jménem bloodhound, probíhal jeho chov paralelně s kontinentálním chovem svatohubertského psa. Když se v naší současnosti ocitl svatohubertský pes na pokraji zániku, mohla být obě do té chvíle formálně samostatná plemena opět sloučena v jedno pod svým výchozím jménem. Historickou parabolou tak bylo prokázáno, že už v době, kdy se chovu tohoto honiče ujali mniši v belgických Ardenách, šlo o neobyčejně upevněné, vyhraněné plemeno. V této souvislosti je pozoruhodná zmínka v Chaucerově básni z roku 1400 o bílém alauntovi lovícím jeleny a lvy, zatímco v Evropě byli známi rovněž bílí „královští barváři“, považovaní vedle černých psů svatého Huberta za jednu z mnoha barevných variet téhož plemene. Pro pojmenování bloodhound existují dvě vysvětlení: blood neboli krev může mít v angličtině v tomto spojení význam „plnokrevníka“, tedy psa té nejlepší a nejčistší krve; krví poraněné zvěře - barvou - je však tvořena i pachová stopa, tedy předmět nejvyššího zájmu a poslání psa - barváře. A zde se právě bladhaund, respektive svatohubertský pes, vyznačuje nejlepšími schopnostmi, neboť je považován za psa s nejlepším čichem ze všech plemen světa.

Výstavní třída pro bladhaundy byla v Anglii a tím i na světě poprvé otevřena již v roce 1860 na výstavě v Birminghamu. Předveden zde byl legendární pes jménem Druid.

K nejlepším bladhaundům přelomu 19. a 20. století patřili psi Edwina Brougha, portrétovaní nejslavnějšími anglickými malíři. Své psy předvedl poprvé na výstavě už v roce 1871 v Birminghamu, v roce 1897 zvítězil na Cruftově výstavě. Sám pomáhal vytvořit první standard plemene a podílel se na prvních field trials pořádaných Asociací chovatelů bladhaundů v roce 1898. Jeho dva psi se také podíleli na vyšetřování zločinů Jacka Rozparovače a takzvaných Whitechapelských vražd v roce 1888. M. Císařovský

Jak vypadali před 100 lety...

Sweet Memory,
majitel R. ClarkBladhaund
z romantického
obrazu Britona
Riviere z přelomu
19. a 20. stoletíPrvní pes z chovatelské
stanice Peel Moat jménem
Sweet Memory, patřící
R. Clarkovi, byl
ve 20. letech jediným
neporaženým bladhaundem
britských ostrovů

Vlevo: Portrét bladhaunda z chovu Edwina Brougha

Sweet Memory,
majitel R. ClarkVlevo: Anglický
bladhaund podle
německého autora
J. Bungartze, krátce
před rokem 1900Vpravo: Studie hlavy
patří šampionu
Ledburn Bannerovi
z Leighton Buzzard